

Kepes András

KÉT MACSKA
VOLTAM

ÉJJELENTE SÉTÁLT

Éjjelente sétált. „Még jó, hogy nem a tetőn, vonítva, mint a bagzó macskák!”, viccelődött Ildi, pedig eleinte örült, hogy a férje lefekvés előtt kiszellőzteti a fejét, úgy látta, azóta valóban jobban alszik. Az első napokban még azt is fölajánlotta, szívesen vele megy, úgysem tudnak hetek óta beszélgetni egymással, de György csak a fejét rázta, hogy szeretne inkább a gondolataiba merülni. Az utóbbi időben, ha Ildi belefogott a munkahelyi történeteibe, György már imitálni sem volt hajlandó az érdeklődést, ahogy régen tette, hanem pofákat vágott, tompa szemmel elbámult az aszszony feje mellett, vagy ingerülten félbeszakítva a felesége beszámolóját, türelmetlenül legyintett: „Ezt már harmadszor meséled!”

„Attól, hogy ő képtelen elmondani, mi nyomasztja, még igazán tudhatná, hogy nekem viszont muszáj kibeszélnem a szorongásaimat. Ha idegesíti, vegyen magának guminőt, azzal nem kell

beszélgetni”, duzzogott magában az asszony, míg végül az egyik este sértődötten felnyalabolta az ágyneműjét, áthurcolta Lacika szobájába, és attól fogva a kisfiúval aludt. Ha a férje, a maga ügyetlen módján, célozgatni próbált, hogy hiányzik neki a közös együttlét, Ildi azzal vágott vissza, hogy „Neki is sok minden hiányzik”, György meg találgatta, hogy mire gondolhatott.

Amíg Ildi reggelente a szűk lakótelepi fürdőszobában, a feladat jelentőségéhez méltó elszánt-sággal, a mosdó fölött áthajolva sminkelte magát a tükörben, György kábán hevert az ágyán, és félálomban a Reggeli Krónikát hallgatta. Aztán miután a felesége a „Hol a táskám? Nem láttátok a kulcsomat?” szokásos keresgélés közepette elviharzott a Tv-be, hogy felkészüljön az adásra, ő is lezuhanyozott, megreggeliztette Lacikát, elvitte az iskolába, és bement a kapitányságra.

Mire a munkából hazaért, Ildi már a gyereket vacsoráztatta, felügyelte a fürdését, a telefonon lógott a kollégáival vagy a barátnőivel, és az esti mese után is Lacika mellett maradt. György a másik szobában halkán bekapcsolta a tévét, de hamar elunta, zenét nem hallgathatott, mert Ildi szerint áthallatszott a betonfalon, az olvasáshoz pedig végképp semmi kedve nem volt, mert estére

a fáradtságtól már égtek a szemei. Csak a magányos sétákra vágyott.

Mielőtt az éjszakai sétájára indult, résre nyitotta a gyerekszoba ajtaját, bedugta a fejét, kicsit hallgatta az asszony és a fia egyenletes szuszogását, beleszippantott a felesége parfümjével keveredett ágyneműillatú levegőbe, és szomorú sóhajtással nyugtázta, hogy ő ebből a meghitt együttlétből, úgy tűnik, már végleg kimarad. Halkan becsukta maga után az ajtót, az előszobában felhúzta a cipőjét, vette a kabátját, és lehajtott fejjel, mint aki száműzetésbe indul, leballagott a lépcsőn.

A sétái során mindig ugyanazt az útvonalat járta be. Leszegett fejjel, indulatosan rótta a környéket, végig a lakótelep kihalt utcáin, megkerülve a parkot, a játszóteret, míg elért a közértig, ott, az épület hátsó, park felőli oldalán, az utcai lámpa sápadt fénykörén kívül még leült egy padra, kicsit elmélázott, és lassan, komótosan elszívott egy cigarettát. Óraműpontosan ugyanabban az időpontban, fél tizenegykor indult otthonról, tizennégy perccel később fordult be a sarkon a parknál, ahol mindig ugyanazzal a kései kutyasétáltatóval biccentettek egymásnak, tizenegy percig tartott, míg megkerülte a parkot és a játszóteret, majd a közért mögötti padon rágyújtott. Már fejben is le tudta

járni az utat, lépésről lépésre, mint a sakkozók, akik fejben játszva is pontosan látják maguk előtt a táblát, a figurákat és a lépéseket.

A felesége tévedett. Az esti sétáktól sem tudott könnyebben elaludni, csak mímelte az alvást. Néha még hajnalban is csak vergődött, vagy átizzadt pólóban kiment a konyhába meginni egy pohár vizet, elszívni egy cigarettát. Máskor meg az éjszaka közepén felkelt az ágyából, magára kapta a ruháit, és elment a Máriakertbe a haverokhoz.

Régebben (mielőtt se nekünk, se a barátainknak nem voltak gyerekeik, és nem minden a munkáról, a megélhetésről és a politikáról szólt) Ildivel moziba, színházba, kiállításokra jártunk, a barátokkal buliztunk, könyvekről, filmekről vitáztunk, és sokat röhögünk. Akkoriban, ha felriadtam, és a hajnali derengésben megláttam Ildit, amint hátat fordítva, felhúzott lábakkal aludt mellettem, képtelen voltam uralkodni magamon, és simogatni kezdtem a fenekét. Először csak finoman, a hálóingén keresztül járta be a tenyerem a kedves dombokat, majd a felcsúszott hálóing alatt az ujjaim lassan besiklottak a combjai között az édes kis bozótba. Ildi nem fordult felém, csak a fenekét tolta közelebb hozzám, és ütemes mozgással utat engedett

az ujjaimnak, majd hátranyúlt, becsúsztatta a kezét a nadrágomba, és lassú mozdulatokkal simogatni kezdett, jelezve, hogy egyáltalán nincs ellenére a hajnali áhítat. A gatyámat letornászva, hátulról öleltem magamhoz, vadul, zihálva szerelmeskedtünk, aztán cirógattam, csókoltam a pihés nyakát, ő pedig a kezemet maga elé húzva hálásan megpusztilta, és a tenyeremet a mellére helyezte. Így aludtunk összebújva, elégedetten reggelig. Reggel sem beszéltünk az éjszakai kalandról, csak lopva egymásra kacsintottunk, és cinkosan mosolyogtunk, mint a titkos szerelmesek.

Hogy megváltozott minden, mintha csak álom lett volna! Vagy mintha az lenne az álom, ami most van – morfondírozott a férfi.

Ildi egy évvel járt alattam a Kisképzőbe, textil szakra, ott voltak a legjobb csajok. A textiles lányok feltűnően sminkelték magukat, erősen kihúzták a szemüket, jól öltöztek, nem úgy, mint a zsíros hajú, lógó gatyájú festők és szobrászok, akik a pacuha külsővel is jelezni kívánták, hogy őket nem érdeklik a külsőségek, ők művészek. A festő srácok között volt egy fiú, aki munka közben állítólag annyira elmerült a művészetében, hogy merő